

Η ΔΙΑΜΑΝΤΩ

‘Ο βορέας είχε κάμει καλά τη δουλειά του εκείνη τη νύχτα. Και σά γλυκοφάρζε, κ’ έβλεπε από τὸ παράθυρο ἡ Διαμάντω τὸν ἔξω κόσμο, καὶ ξεχώριζε τὴ θάλασσα ἀπὸ τὰ βουνά, καὶ πὺ κοντά, στὴ γειτονιά τοῦ ἀψηλοχτισμένου σπιτιοῦ, ξεχώριζε τὴ στέγη τοῦ καθενός, ἐπαινε το μᾶτι της ἐδῶ καὶ κεῖ πάγους ποῦ κρεμιούνταν ἀπὸ κεραμίδια καὶ ἀπὸ γουρνέλλες, σημάδια χδεσιβραδινῆς βροχερῆς νοτιάς, ποῦ δὲν πρόφτασε νὰ ξεμερωθῆ μετὰ τὰ Φῶτα.

Ἡ Διαμάντω σὰν κορίτσι ποῦ εἶταν, δὲ σηκώθηκε νὰ πᾶ στὴν ἐκκλησιά. Σηκώθηκε ὁμως μισὴ ὥρα πρὶ νὰ ξεμερώσει, ἀναψε τὴ φωτιά, συγύρισε τὸ σπῆτι καὶ δταν ἄρχισε τὸ βαδύ γαλάζιο τοῦρανοῦ νὰ γίνεται πὺ ἀνοιχτὸ καὶ καθάριο, πῆγε καὶ κάθισε στὸ παράθυρο, μετὰ τὸ μαγαλί κοντὰ, καὶ κάθε τζάμι τοῦ παραθύρου κλεισμένο, καὶ κοίταζε κατὰ τὴν ἐκκλησιά. Εἶταν ἡ ὥρα ποῦ ἔβγαινε ὁ κόσμος νὰ πᾶ στὸν ποταμό, νὰ κᾶμουν τὸν ἀγιασμό, καὶ νὰ ρίξουν καὶ τὸ Σταυρό. Ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά σὰ βγήκανε νὰ τοὺς δῆ δὲ μπορούσε, ἀν καὶ μισάκουγε τίς κατανυκτικὰ ψαλμωδίες, γιὰτὶ καὶ πολὺ μακριὰ δὲν εἶτανε. Μὰ σὲ λίγη ὥρα πρόβαλαν τὰ ξεφτέρια καὶ τὰ κονίσματα στὸν κατηφορικὸ δρόμο τοῦ γιαιοῦ, ὕστερα φάνηκαν κ’ οἱ χροσοφορεμένοι παππάδες, κατόπι οἱ ψαλτάδες, οἱ ἀναγνώστες, καὶ πᾶ ὁ ἀτελείωτος κόσμος, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποῦ κατάντησε νὰ εἶναι τὰ ξεφτέρια κάτω στὸν ἄμμο, καὶ αἰτοὶ ἄκόμα δὲν πρόβαλαν ὅλοι, γιὰτὶ κ’ οἱ τρεῖς ἐνορίες εἶχαν ἀνταμωθῆ πρὶ νὰ ξεκινήσουν. Κ’ ἔτσι ὅλος ὁ δρόμος εἶτανε ἀνδροπάκη μερμηγκιά.

Κοίταζε ἡ Διαμάντω, μετὰ μεγάλη συγκίνηση καὶ μετὰ μεγάλη λαχτάρα. Κι ὅχι τόσο ποῦ ἔβλεπε τέτοια λαμπρὴ ζουγραφιά, ποῦ σιγὰ σιγὰ καὶ ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ τὴν παρεγγῆ, καθὼς σίμωναν τὸ ποτάμι, ὡς ἕνα τέταρτο μακριὰ ἀπὸ τὸ χωριό, μόνο ποῦ γνῶριζε πῶς μέσα στὸν κόσμο ἐκεῖνο εἶταν καὶ ὁ καλὸς της, ὁ παλικαρῶς ὁ Γιάνναρος, ποῦ τὴ νιότη καὶ τὴν ἀντρείωσύν του τὴ μάζεψε στὴς θάλασσας τὸν ἀφῆ. Ποῦ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀγαπητικιά του, εἶχε τὴ βάρκα του χαρὰ καὶ παρηγοριά. Ποῦ δὲν ἔξερε τί θὰ πῆ φόβος, καὶ τί θὰ πῆ κρῦο· μόνο τὴν παραμονὴ τῶν Φῶτων ἐκεῖνων, πηγαίνει στὴς καλῆς του μετὰ μερικὸς φίλους νὰ πῆ μὰ μαστίχα, καὶ ἀπάνου στὸ γλέντι, καὶ κεῖ ποῦ περνοῦσε αὐτῆ, τὴς λέει πῶς αὔριο θὰ βουτήξῃ νὰ βγάλῃ αὐτὸς τὸ Σταυρό. Τὸν ἔξερε ἡ Διαμάντω, τὸν ἔξερε κ’ ἡ μάνα της ἡ κερὰ Βαρβάρα τί πείσμα τὸ εἶχε, καὶ θεὸς φυλάξοι νὰ ποῦν ὅχι! Γιὰτὶ τὸν ἤθελαν κιάλας, ποῦ καλῆτερο νοικοκύρη νὰ βροῦνε δὲν μπορούσαν.

Γι αὐτὸ κοίταζε τώρα ἡ Διαμάντω μετὰ λαχτάρα καὶ καρδιοχτύπι.

—Καὶ τέτοιος χειμῶνας! ἔλεγε μοναχὴ της, καθὼς ἔβλεπε τὸν ἀχνὸ ποῦ ἔβγαν ἀπὸ τὰ παραγμένα τὰ κύματα μέσα στὸ πέλαγο.

Μὰ ἔβλεπε πάλι τὸν ἥλιο, ἔβλεπε τὰ ξεφτέρια ποῦ λαμποκοπούσανε μετὰ τίς ἀχτίδες του, κοίταζε τοὺς πάγους ἀπάνου στὴς στέγες ποῦ ἀρχίζανε νὰ στάζουν καὶ αἰτοὶ, καὶ παρηγοριούνταν ποῦ ὄσπου νᾶρθῆ ἡ ὥρα νὰ ριχτῆ ὁ Σταυρός, δὲ θᾶναι καὶ τόσο κρῦο.

Ἔτσι πέρασε ὡς μισὴ ὥρα. Καὶ τώρα πᾶ τὰ μάτια της εἶτανε στηλωμένα στὸν ποταμό. Μὰ τόσο μακριὰ, καὶ μετὰ τόσο κόσμο ποῦ στέκονταν μπροστὰ στὸ ποτάμι, τί νὲ δῆ! Τίποτις δὲν εἶδε! Τίποτις δὲν ἔννοιωσε, παρὰ τὸ γοργὸ καρδιοχτύπι της.

Ἀκόμα λιγάκι, καὶ ἄρχισαν νὰ γυρίζουνε. Σηκώθηκε τώρα κ’ ἔκαμε τὸ σταυρὸ της, καὶ παρεκάλεσε τὴν Παναγιά νὰ τὴ συχωρέσῃ ποῦ δὲν πῆγε νὰ τὴ θεμάσῃ τόση ὥρα, μόνο κάθονταν καὶ κοίταζε σὰ νᾶτανε δὰ καὶ πανηγύρι. Καὶ τὴν εὐχαριστοῦσε τὴν Παναγιά, καθὼς τὴν θεμάζε, ποῦ τέλεισε καὶ τὸ βουτήγματο ἐκεῖνο τὸ τρελλὸ καὶ παράλογο. Ἄξαφνα πάλι συλλογιούνταν πῶς μπορούσε καὶ νὰ πουντιάσῃ ὁ καλὸς της καὶ τὸ γύριζε πάλι στὰ θερμὰ παρακάλια.

—Νὰ δοῦμε τώρα καὶ τί φωτιά, εἶπε σὰν τέλειωσε. Κι ἄρχισε νὰ βάλῃ κάρβουνα, νὰ σκουπίξῃ, νὰ τοιμάζεται γιὰ τὴ γριά της ποῦ ὄπεν καὶ ἀν εἶτανε ἤρχονταν, ἴσως καὶ μετὰ καμιά γειτόνισσα, νὰ βουτήξουν ἕνα παξιμαδάκι στὸν καφέ καὶ νὰ κουβεντιάσουν.

Τώρα πᾶ εἶτανε μέρα σωστή, παντοῦ ἔφεγγε ὁ ἥλιος, παντοῦ ἄκουγες μιλητὰ καὶ φωνές. Μέρασε πᾶ τώρα καὶ τοῦ κοριτσιοῦ ἡ καρδιά, καὶ φιλοτραγουδοῦσε καθὼς μπαίνονβγαινε καὶ συγύριζε.

Ἄξαφνα, στέκεται ὀλόρθη, τὰ μάτια της ὀρθάνοιχτα, τὸνα χέρι ἀκουμπισμένο στὸν τοῖχο, τᾶλλο στὸ μάγουλό της, καὶ ταῦτι γυρισμένο κατὰ τὴ θύρα, ν’ ἀκούσῃ καλῆτερα. Δὲν εἶχε λάθος ἡ δύστηνη! Κλέματα εἶταν οἱ φωνές ἐκεῖνες.

‘Ο,τι ἔκαμε νὰ τρέξῃ ὄξω, καὶ μπαίνει μέσα ἡ μαῦρη ἡ μάνα της, ξεμαγουλικωμένη καὶ κατάλωμη, λαγανιασμένη, καὶ σὰν τρελλή.

—Παῖδί μου, παῖδί μου! Πᾶει ὁ καλὸς, τὸ παλικαρι μας, τὸν ἔφαγε τὸ φουσκωμένο ποτάμι.—φῶναξε, κ’ ἔγυρε χᾶμω, καὶ ἄλλο νὰ πῆ δὲν μπορούσε.

Μπήκανε κατόπι γειτόνισσες, μπήκανε φίλοι, μπήκανε τοῦ Γιάνναρου οἱ συντρόφοι, ἔκαμαν ὅτι μπόρεσαν εἶπαν ὅσα λέν οἱ καρδιές ποῦ πονοῦνε σὲ τέτοια μεγάλα παθήματα, ἦρθε καὶ ὁ γέρος ὁ ἐφημέριος κ’ εἶπε τῆς μαραμένης τῆς Διαμάντως πῶς τὸν καλὸν της τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του ὁ Παντοδύναμος.—ὅλα τοῦ κάκου! Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα χεῖλη δὲν ξαναγέλασαν σὲ κείνο τὸ σπίτι, ποῦ ἄλλοτες εἶτανε γεμάτο χαρές.

Ἀργύρης Ἐφταλιώτης

ΜΙΧ. ΜΑΡΟΥΛΗΣ

ΕΙΔΙΚΟΣ ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ταξιδίου του δέχεται ἐν τῇ Κλινικῇ του ἐξωτερικοὺς ἀρρώστους, καθ’ ἐκάστην 9—12 καὶ 4—6 ἑσωτερικοὺς οἰανδῆποτε ὥραν.

Ἄρ. Τηλεφ. 74.

‘Ο χειρουργὸς ἱατρός κ. Βασιλείος Σπανδάγος μετέφερε τὸ φαρμακεῖόν του εἰς τὴν οἰκίαν του (Ἀδαμαντίου Κοραῆ 21) ὅπου ἐγκατέστησε καὶ τὸ ἱατρεῖόν του.

Τὸ «Κέντρον» μετὰ τὸν ἀνακαινιστὴν διευθυντὴν του κ. Δημ. Παπαδογιάννην. Ποτὰ διάφορα, οἴζο, μουρνόρακι, τσικουδιά πρώτης ποιότητος, κρασί ἄσπρο (Ἀγνιάς) μαῦρο (Ἀνωγείων) ρετσίνα. Μεξέδες, σουβλάκια, ψάρια, σκοτάκια, τουρσοῦ διάφορα. Ἄκρα περιποίησης καὶ καθαριότητος.

Ἐνοικιάζεται δωμάτιον ἐπιπλωμένον παρὰ καλῆ οἰκογενείᾳ.

ἌΜΜΟ - ΦΩΣ

Θέλετε τὰ χωράφια σας νὰ σᾶς ἀποδώσουν σᾶρια καὶ γενικῶς σπαρτὰ πλούσια;

Θέλετε κουνιὰ μπόλικα καὶ δραστερά;

Θέλετε οἰκονομία πραγματικὴ στὰ λιπάσματα σας μεταχειρισθῆτε τὰ περίφημα χημικὰ λιπάσματα τῆς Ἀμερικῆς ἌΜΜΟ - ΦΩΣ.

Μὲ 130 δραχμὰς λιπᾶνετε 20 ὀκ. σᾶρι ἢ κριθᾶρι ἢ 30 ὀκ. κουνιὰ, ἢ 110 κλίμακα, ἢ 4—5 ἑλάφας, ἢ 16—60 κεντῆρας ἀναλόγως ἡλικίας των.

Σκεφθῆτε τώρα πόσον θέλετε μετὰ ἄλλα λιπάσματα γιὰ νὰ κάμετε τὴν ἔδικ δουλειὰ καὶ θὰ δῆτε ὅτι δὲν σᾶς συμφέρει νὰ μεταχειρισθῆτε τίποτε ἄλλο παρὰ ἌΜΜΟ - ΦΩΣ.

Εἴσαθε καὶ δέδικοι ὅτι ἀγοράζετε λιπάσματα καὶ ὄχι χῶμα σκέττο.

Τὸ ἌΜΜΟ - ΦΩΣ εἶναι μέσα διπλᾶ σκεκιά. Δὲν προσβάλλεται ἀπὸ τὴν ὑγρασία. Δὲν κτεκστρέφει τὰ σακκιά του καὶ ἂν περᾶσουν καὶ πέντε χρόνια ποῦ τὸ φυλάγετε θὰ ἔχῃ πάντα τὴν ἔδικ δύναμι ὅπως καὶ τὴν πρώτη ἡμέραν.

Γιὰ ὅλα αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ ἀγοράσετε γιὰ τὴν καλλιέργειάν σας τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἌΜΜΟ - ΦΩΣ.

Τὸ γενικὸ σύνθημα κάθε γεωργοῦ ἄς εἶναι ἌΜΜΟ-ΦΩΣ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
ΝΙΚΟΣ Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ & Σία

ΥΦΑΝΤΗΡΙΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ
Γ. Ι. ΧΡΟΝΙΔΗ
ΤΟΠΙΚΗ ΠΡΟΛΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ ΤΟΠΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΚΡΗΤΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΥΦΑΝΤΟΥΡΓΙΑΣ
Ζῶνες Βαμβακερῆς, Ζῶνες Μερσεριζῆ, Βρακόπανα λευκά, Βρακόπανα βλεβ ἀμετάβλητα, Συνδόνια λευκὰ καὶ κίτρινα, Ποδιές μέσης. Ποδιές στήθους, Στρωματσόπανα, Δίμητα διὰ μπλοῦζες, Τραπεζομάνδουλα, Πετσέτες φαγητοῦ, Προσόφια, Φασκιές κτλ. κτλ.

ΤΜΗΜΑ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ
Γαϊτάνια μεταξωτὰ Κρητικῶν ἐνδυμασιῶν, Γαϊτάνια μέλλινα, Ραβάνια θαμβακερὰ μαῦρα καὶ λευκά, καὶ λοιπὰ εἶδη χειρῆτοποιίας.

ΤΜΗΜΑ ΒΑΦΕΙΟΥ
Βαφῆ Νημάτων, Υφασμάτων, ΣΑΡΟΤ, Μετάξης, εἰς ἅπαντας τοὺς χρωματισμοὺς μετὰ καθαρῶς Αἰγυπτιακῆν (Μισριωτικῆν) μέθοδον, ὅπῃ τὸν πασίγνωστον καὶ βαθὺν γνώστην τῆς Βαφικῆς κ. Ἐμμ. Ξεφανᾶκιν πρὸς ἐν δέον νὰ ἀπευθύνωνται εἰ ἀνδιαφερόμενοι ἐντὸς τοῦ Ὑφαντουργεῖου, διὰ πάσαν ὑπόθεσίν των.

ΠΡΑΤΗΡΙΑ
Ἡρακλείου—Μοιρῶν Κατάστημα κ. Ν. Δεληγιαννάκι (Ἐλατ. Στράτα)
Ἀρχαλοχωρίου (Ἄυτοτελής).
Ἄγλου Νικολάου Κατάστημα Κωνστ. Χατζιδάκι.
Ἱεραπέτρας Σητείας Κατάστημα κ. Σαριδάκι Ἱεραπέτρα.
Ρεθύμνης Ματθαῖος Βαλεργάκις.
Χανίων Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι δραστηριοὶ καὶ ἠγγυημένους ἐντιμότητος

ΤΟ ΓΚΑΡΑΖ Μ. Σ. ΠΑΠΑΔΑΚΙ

Ἀπεφάσισεν χάριν τῶν ἀξιοτιμῶν φίλων καὶ πελατῶν του νὰ τοὺς διαθέτῃ αὐτοκίνητον καινούργυς νέου τύπου πολυτελείας.

Μέχρι τῆς ἐξασφαλίσεως ὁδηγοῦ μετὰ ἰδιαίτερον προσὸν καὶ αὐστηρὰν ὁδήγησιν θὰ διευθύνεται παρὰ τοῦ ἰδίου ἰδιοκτήτου τοῦ ὡς ἄνω Γκαράζ.

Διὰ πάσαν πληροφορίαν ἀπ’ εὐθείας πρὸς τὸ Γκαράζ **Μ. Σ. ΠΑΠΑΔΑΚΙ** τὸ ὅποσον καὶ θὰ διευκρινεταί.

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ

Μόνον τὸ **ΓΑΛΑ ΤΡΟΦΟΣ** εἶναι πλουσιώτερον εἰς κρέμαν ὡς ἐπιστοποίησε τὸ Δημόσιον Χημεῖον συγχρόνως δὲ καὶ φρεσκότερον ὄλων τῶν ἄλων προερχόμενον ἀπ’ εὐθείας ἀπὸ τὸ Ἐργοστάσιον.

Ζητεῖτε τὸ **ΓΑΛΑ ΤΡΟΦΟΣ** ἀπ’ ὅλα τὰ καλὰ Παντοπωλεία.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟΝ ΡΕΘΥΜΝΗΣ **Ι. Α. ΚΟΥΝΟΥΠΑΣ**